

Certificeret ABC Practitioner Heidi Eriksson

I dette dokument vil jeg forsøge at give jer et billede af, hvordan jeg har udviklet mig og er blevet bevidst om, hvordan jeg skal gøre brug af "Den Kommunikative Pædagogiks spilleregler". Jeg vil beskrive hvordan jeg gør brug af min kompetence i en samtale.

Først vil jeg fortælle om min egen udvikling og bevidsthed om den "Kommunikative Pædagogik". Jeg har arbejdet i Skultuna Barn & Ungdom i snart 7 år. Da jeg begyndte at arbejde ved Skultuna var det første gang jeg kom i kontakt med en bevidst tilgang i forbindelse med kommunikation gennem refleksion. Der var meget nyt at sætte sig ind i. Men jeg følte med det samme, at dette var et interessant emne, der tiltalte mig som person. Efter en ganske kort tid skulle jeg udfylde en typologi indikation. Derigennem fik jeg indikationer om mine typologiske præferencer. Det var spændende at se sig selv ud fra den indikation. Jeg så sider af mig selv som jeg ellers ikke havde tænkt over. Meget hurtigt var jeg med til et første "møde" med refleksion i en gruppe. Det var nye erfaringer. Vi sad i en cirkel, snakkede efter tur, fik spørgsmål fra en vejleder som fik os til at tænke videre (reflektere). Jeg syntes det var lidt svært. Jeg vidste ikke, hvor ærlig jeg kunne være. Men meget snart blev jeg klar over at dette her var et forum, hvor jeg kan/må være mig selv. Efter dette har jeg været med i flere forskellige grupper. Vi har haft refleksion i arbejdsgrupper, blandede grupper fra forskellige arbejdsgrupper m.m. Vi har haft refleksion både med og uden vejleder.

Min erfaring hidtil er, at man bør have en vejleder i grupperne. For at komme videre med samtalen samt for at holde fokus. Det er så nemt at komme ind på noget andet der ikke vedrører "emnet".

Det er fortsat på den måde, jeg har fået viden om;

- Spillereglerne for "Den Kommunikative Pædagogik"
- Lyttekulturen
- Barometeret: Rødt, grønt og gult
- Typologien
- At bruge den spejlende empatiske samtale: "U" et

Nu vil jeg forsøge at beskrive for jer hvordan jeg omsætter denne viden i praksis. Jeg vil fortælle om en samtale jeg havde med en forælder i forbindelse med mit arbejde som børnehavelærer.

Lidt baggrund om familien

Moderen og faderen lever adskilt og har børnene hver anden uge. De forsøger dog at have et samarbejde omkring børnene, hvilket desværre ikke altid fungerer. Så familien har haft brug for støtte fra skolen, børnehaven m.m. igennem flere år. Der har været mere eller mindre "turbulens" omkring familiens tre børn. Det har været meget vigtigt at opbygge en tillid mellem os pædagoger og familien.

Jeg har hele tiden bestræbt mig på at se de forskellige personer i familien som mennesker. Ikke se tilbage på hvad de har gjort, sagt o.s.v. Jeg har dannet mine egne billeder af de forskellige personer, jeg respekterer dem for hvem de er og er ikke fordømmende. Det har ikke altid været nemt. For det er ikke altid de har fortalt sandheden. Men jeg har hele tiden forsøgt at forstå, hvorfor de handler som de gør i forskellige situationer.

Denne samtale udsprang fra en hændelse som barnet havde fortalt mig om i børnehaven. Det barnet fortalte som var sket derhjemme; var ikke noget et barn skal udsættes for. Jeg henvendte mig til vores specialpædagog, som har arbejdet meget sammen med familien. Vi inviterede moren og faren til en samtale. Faderen kom ikke så det blev specialpædagogen, moderen og jeg der tog samtalen. Specialpædagogen var med som en støtte både for morens og min skyld. Specialpædagogen har en relation til moderen eftersom de har haft mange samtaler igennem årene.

Jeg begyndte med at skabe kontakt. Vi sad i et rum, hvor vi kunne snakke uforstyrret. Jeg tænkte meget på hvordan vi placerede os, således moderen ikke følge sig presset. Derefter snakkede vi om hvorfor vi havde indkaldt til en samtale, hvorfra vores bekymring stammede. Jeg fortalte moderen, hvad barnet havde fortalt mig og spurgte om hun forstod hvorfor vi var der, hvad meningen med samtalen var? Derefter fik moderen lov til at fortælle hendes syn på bekymringen. Hun havde oplevet det samme der hjemme. Barnet havde fortalt moderen hvad der var sket.

Herefter var det min tur til at lytte til moderens bekymring angående sagen. Jeg lyttede og skabte tillid, moderen fortalte mere og mere. Jeg mødte hende under samtalen og bekræftede hende samt spejlede det hun fortalte mig (os). Jeg gav hende lov til at være den hun er og respekterede hendes tanker og følelser i sagen, uden at dømme hende. Her følte jeg at vi havde skabt et samspil. Jeg kunne spejle hende og havde skabt en tillid i samtalen.

Senere vendte jeg samtalen over til at det var mig der ledte samtalen. Vi snakkede om hvordan vi kunne gå videre. Vi kom frem til at specialpædagogen skulle tage kontakt til "Familj og individ" hvor vi ønskede at få hjælp med, hvordan vi skulle gå videre. Moderen gav sit samtykke til at vi skulle lave en anmeldelse om bekymring for barnet, hvis socionomen på "Familj og individ" mente det.

Her har vi taget konsekvenserne som ledte til beslutning og derefter til handling.

Socionomen på "Familj og individ" mente, at vi skulle lave en anmeldelse om bekymring for dette barn. Specialpædagogen havde en samtale med moderen over telefonen og fortalte om anmeldelsen. Jeg tog kontakt til faren og havde en samtale med ham over telefonen, han kunne ikke komme til en samtale på grund af sit arbejde. Derfor tog vi det over telefonen.

Dette ledte til at moderen, faderen og jeg blev indkaldt til en samtale på "Familj og individ". Det var kun moderen og jeg der kom til samtalen.

Samtalen på "Familj og individ" skulle ledes af socionomen:

Jeg skabte kontakt til moderen da vi ankom dertil, mens vi sad og ventede på at komme ind.

Socionomen tog os med ind i et rum, der satte vi os ved et rundt bord så alle kunne se hinanden. Socionomen gennemgik anmeldelsen med os. Det der derefter skete var at moderen påstod at jeg ikke havde fortalt hende hele sandheden, under vores forrige møde. Moderen blev helt "rød" ifølge Barometeret.

Nu var jeg virkelig tvunget til at finde min indre ro, således at jeg kunne forblive "grøn" i samtalen (ifølge barometeret). Her krævedes det at jeg kunne fastholde morens tillid.

Vi var nødt til at tage det forfra efter Den Lyttende Kulturs spilleregler, gå fra rødt til grønt!

Havde jeg tillid i samtalen? Jeg var nødt til at lytte ind, uden at dømme selvom jeg var sikker på hvad

jeg havde sagt. Jeg var nødt til at stille mine egne vurderinger på "stand by" og kommunikere med "grønt" sprog. Igen skulle jeg spejle og bekræfte moderen. Synliggøre det hun havde oplevet ved den forrige samtale, vise at jeg respekterede hendes følelser og tanker.

Da jeg, fra typologien, har kendskab til menneskers forskellige tankemønstre, kunne jeg møde moderen ud fra hendes måde at tænke på.

Når jeg følte, at jeg havde synliggjort moderens tanker og følelser, så fortalte jeg hvad jeg tænkte. Hele tiden har jeg fokus på moderen. Jeg forsøgte at aflæse hvad hun følte og tænkte når jeg fortalte om min oplevelse af vores forrige samtale. Jeg fortalte hvordan jeg troede at hun kan have reageret i vores forrige samtale. At jeg troede at moderen "lukkede af" (gik ind i rødt) da jeg begyndte at fortælle, så hun hørte mig tale færdigt. At jeg havde troet, at hun var "med" mig i samtalen, selvom hun ikke var det. Jeg følte at jeg igen fik tillid. At samspillet var tilbage og at vi kunne gå videre.

Her går socionomen ind og fortæller at samtalens formål er at hjælpe barnet som vi har anmeldt en bekymring for.

Nu havde vi en forståelse og ud fra den besluttede vi alle tre, at socionomen går videre med dette her til BUP og bagefter skal hun vende tilbage til os.

Da vi forlod "Familj og individ" følte jeg, at både moderen og jeg var "grønne". Det følte godt, at vi var kommet videre i vores bekymring og at vi havde skabt et samspil.

Dette var et eksempel fra min hverdag, hvor jeg anvender "Den Lyttende kulturs" spilleregler.

Formålet med netop denne samtale var at give moderen lov til at sætte ord på sin bekymring, ud fra hendes barns bekymring for oplevelser i hjemmet. Nu udmøntede denne her samtale sig til en anmeldelse. Jeg gjorde brug af flere forskellige metoder i samtalen. Jeg brugte "Den Lyttende Kultur", jeg gik fra rødt til grønt. Jeg brugte også "Det Indre Barometer", "Typologien" og "Temperamenter".

For at skabe en god samtale er det godt at have kundskab om alle disse metoder/redskaber.

I mit arbejde som børnehavelærer har jeg samtaler med børn, forældre og kollegaer flere gange om dagen. Jeg har en stor hjælp i de her metoder/redskaber når jeg vejleder studerende fra Högskolan. Jeg tager mig også af en reflekterende gruppe, hvor jeg anvender den viden, jeg har tilegnet mig som ABC-samtaleleder.

Hjemme har jeg samtale med familien, venner og mange andre mennesker. Jeg synes at man bruger alle disse metoder/redskaber ind i en samtale. Det er en tilgang man får som menneske.

Jeg har fået en ny forståelse og nyt syn på samtalen og mennesket efter at jeg har fået den kundskab/viden fra ABC uddannelsen. Der findes meget mere at udvikle, men jeg føler at jeg har fået en opvågning og forståelse for, hvordan man skaber en god samtale.

Vertificeret af
Equilibrio 2007

Lars Rokkjær
CEO / Chairman / Founder